

níkům jako osobním dlužníkům. Sama připouští, že této doložky v usnesení není. Bylo na ní, by návrhem podle § 523 c. ř. s. (§ 78 ex. ř.) požádala včas o doplnění onoho usnesení, což se nestalo. Nelze tedy k tomu přihlížeti při vyřízení dovolacího rekursu. Jinak souhlasí dovolací soud s právním názorem rekursního soudu, vybudovaným na rozhodnutí býv. nejv. soudu ze dne 18. května 1905, čís. 7893, uveřejněným pod čís. 3066 N. F., aniž lze přihlížeti k hospodářským úvahám dovolací rekurentky o tom, mohl-li by hypotekární věřitel vůbec kdy s úspěchem vésti exekuci na hypoteku bez nebezpečí, že v exekuci té nedosáhne úhrady pro útraty exekuční.

Čís. 13619.

Projednáno-li pro změnu v soudcově osobě před novým soudcem znovu, mají pro jednání před ním platnost nejen dosavadní prohlášení stran v dřívějším jednání, nýbrž jest tomu tak i v příčině opomenutého prohlášení v dosavadním řízení, tudíž i potud, pokud nebyla vznesena námitka proti změně žalobního důvodu.

(Rozh. ze dne 8. června 1934, R I 576/34.)

Žalobní nárok proti firmě S. o zaplacení 5.800 Kč opíral žalobce původně o to, že pohledávka vznikla z prodeje masného zboží Janu N-ovi, jehož závod žalovaný převzal, a pohledávku podle § 1409 obč. zák. je povinen zaplatiti. Při ústním jednání ze dne 4. května 1933 přednesl žalobce nově, že svého času dostal za dodané zboží zaplacení prostřednictvím Dobytčí a masné pokladny, že se však této pokladně zaručil do výše své tehdejší pohledávky za svého kupitele Jana N-a, že tento své platební povinnosti proti pokladně nedostál a žalobce proto musil za něho pokladně zaplatiti 5.618 Kč, načež mu pokladna svůj nárok proti N-ovi postoupila. Žalovaná se neohradila proti tomuto novému přednesu při ústním jednání ze dne 4. května 1933, nýbrž teprve při ústním jednání ze dne 12. prosince 1933, jež bylo konáno před novým soudcem. Soud první stolice nepřipustil změnu žaloby, rekursní soud ji připustil. Důvody: Ježto se žalovaná proti novému přednesu, tvořícímu změnu původní žaloby, neohradila a o něm dále projednávala, jest ve smyslu § 235 c. ř. s. pokládati její svolení ke změně a soud první stolice nebyl proto při ústním jednání dne 12. prosince 1933 oprávněn k jejímu opožděnému ohrazení se vzítí zřetel a odůvodňovati své usnesení stížením a průtahem jednání.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Rekursní soud posoudil věc po právní stránce správně, uznáv, že soud první stolice neměl již přihlížeti k ohrazení žalované, stavšímu se teprve při ústním jednání dne 12. prosince 1933, třebaže se konalo před novým soudcem. Podle druhého odstavce § 412 a § 431 c. ř. s. se v takovém případě provádí nové jednání s použitím žaloby, důkazů ke spi-

sům připojených a jednacího protokolu. Mají-li podle toho dosavadní prohlášení strany v dřívějším jednání platnost i pro jednání před novým soudcem, jest tomu logicky tak i v příčině opomenutého prohlášení v dosavadním řízení, tudíž i potud, pokud nebyla vznesena i námitka proti změně důvodu žalobního s účinkem druhého odstavce § 235 c. ř. s., nelze opomenutí to napravit námitkou před novým soudcem, a je proto strana s námitkou tou vyloučena.

Čís. 13620.

Domáháno-li se žalobou zaplacení dobových slev z ročních premií z několika pojistek o samostatných pojišťovacích smlouvách, o nichž byla vydána zvláštní pojistka, jde o samostatné nároky, z nichž jest s hlediska přípustnosti opravných prostředků posuzovati každý zvlášť.

Pojišťovací smlouva.

Při nároku pojišťovny na zaplacení dobových slev z ročních premií jest počítati tříletou promlčecí lhůtu od konce roku, v němž pojišťovací smlouva zanikla.

(Rozh. ze dne 8. června 1934, R I 589/34.)

Žalovaný uzavřel se žalující pojišťovnou pojišťovací smlouvy na deset let. Vzhledem k této pojišťovací době poskytla žalobkyně žalovanému t. zv. dobové slevy. Pojišťovací smlouvy byly však v platnosti jen dvě léta, načež byly pro odpadnutí zájmu žalovaného na pojištění zrušeny. Žalobou, o níž tu jde, domáhala se žalobkyně na žalovaném zaplacení dobových slev. Procesní soud první stolice žalobu zamítl. Odvolací soud zrušil napadený rozsudek a vrátil věc prvnímu soudu, by ji, vyčkaje pravomoci, znovu projednal a rozhodl.

Nejvyšší soud rekurs žalovaného jednak odmítl, jednak mu nevyhověl.

Důvody :

Žalobkyně se domáhá žalobou zaplacení dobových slev z ročních premií ze tří pojistek za dvě léta, a to: z pojistky čís. 233.992 slevy 504 Kč, z pojistky čís. 555.687 slevy 1176 Kč, z pojistky čís. 170.855 slevy 108 Kč. Jde o tři samostatné pojišťovací smlouvy, o nichž vždy byla vydána zvláštní pojistka, proto zažalované dobové slevy z premií ke každé této pojistce tvoří samostatné nároky. Dobová sleva k pojistce čís. 170.855 činí 108 Kč, takže jde o nárok bagatelní (§ 448 c. ř. s.). Jest proto rekurs k nejvyššímu soudu, pokud jde o tento nárok, nepřípustný (§ 517 odst. 2 c. ř. s.) a bylo jej odmítnouti (§ 528 první odstavec druhá věta c. ř. s.).

Pokud jde o druhé dva nároky, není rekurs odůvodněn a nemohlo mu býti vyhověno. Soud první stolice zamítl žalobu, maje za to, že zažalované nároky na zaplacení dobových slev zanikly promlčením, ana je žalobkyně v tříleté promlčecí lhůtě, počítajíc od července 1930, nevymáhala, podavši žalobu teprve 4. října 1933. Ostatními námitkami žalova-